

— Нашия безсмъртенъ Суворовъ въ Алпигъ не по малко прѣпятствия е срѣщалъ, но той нито прѣдъ едно отъ тѣхъ се е спиралъ, отговаряше нѣкой западливо. Свѣжнитъ же прѣспи на Балкана, нѣма да спрѣтъ нито драгомировцитъ, нито пѣкъ опълченцитъ.

— Да, но ний трѣбваше да имаме суворовскитъ войници, а не братушкитъ, не съвсѣмъ намѣсто каза храбрія Поручикъ Поражецки.

— Не злословете противъ Българитъ, го прѣкажнаха офицеритъ, тѣ на дѣло доказаха, че въ нищо не отстъпватъ на нашитъ солдати.

Както и да е, повечето отъ офицеритъ бѣха убѣдени, че ще прѣкараме зимата на Зелено-Дърво. Толкось повече, че плѣнъ застой владѣше по цѣлия театръ на военнитъ дѣйствия, разбира се, като се исклучатъ незначителнитъ пристрѣлки и почти всѣкидневната канонада подъ Плѣвенъ. Не скоро се оказа, че не навсѣкждѣ владѣяло затишие. На 23 Ноемврий, като грѣмъ, се распрѣсна слухъ, че Турцитъ съвършено разбили нашия еленски отрядъ, едната частъ отъ който, наедно съ единадесетъ орждия, била взета въ плѣнъ, другата паднала юнашки на бойното поле, а третата — незначителна частъ, успѣла да избѣга участъта на своитъ другари, — като отстъпила отъ позицията.

Трѣбва ли да казвамъ, че това извѣстие направи на насъ твърдѣ тѣжко впечатление? То, като кошмаръ, налегна и измѣчи душитъ ни, но това не бѣше всичко. Распрѣсна се още слухъ, че Сюлейманъ паша, началникътъ на турскитъ подъ Елена войски, отъ Елена щѣлъ билъ да настѣпи съ голѣма сила къмъ Търново, а отъ тамъ, или къмъ Габрово, или къмъ Плѣвенъ — нѣщо твърдѣ вѣроятно, защото въ Търново нѣмаше никакви войски за противодѣйствие на противника, освѣнъ 7-а и 8-а друж. отъ второто опълчение. Съ това настѣпване, ако се сполучеше, шипченския отрядъ щѣше да бѣде отрѣзанъ отъ главнитъ сили и щѣше да се намѣри твърдѣ въ критическо положение.